

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-637/19 - 1

Υπόθεση C-637/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

27 Αυγούστου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen (Σουηδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

20 Αυγούστου 2019

Ενάγων:

BY

Εναγόμενος:

CX

[παραλειπόμενα]

Αιτούν δικαστήριο

[παραλειπόμενα] Svea hovrätt, Patent- och marknadsöverdomstolen [εφετείο Svea, τμήμα ευρεσιτεχνίας και εμπορικών διαφορών, Σουηδία]

[παραλειπόμενα] Στοκχόλμη, Σουηδία

[παραλειπόμενα]

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

[παραλειπόμενα] Ενάγων: **BY**

Εναγόμενος: **CX**

[παραλειπόμενα]

Αντικείμενο: προσβολή δικαιώματος του δημιουργού κ.λπ.

[παραλειπόμενα]

Το αντικείμενο και τα πραγματικά περιστατικά της κύριας δίκης

3. Οι διάδικοι της κύριας δίκης είναι δύο ιδιώτες, οι οποίοι διαθέτουν, ο καθένας, έναν ιστότοπο. Η υπό κρίση διαφορά προέκυψε επειδή, σε άλλη διαφορά μεταξύ των διαδίκων, ο CX απέστειλε στο επιληφθέν γενικό δικαστήριο, ως αποδεικτικό στοιχείο, αντίγραφο σελίδας κειμένου που ελήφθη από τον ιστότοπο του BY και περιλάμβανε φωτογραφία. Στην υπό κρίση υπόθεση, ο BY ισχυρίζεται ότι είναι ο δικαιούχος του δικαιώματος του δημιουργού επί της φωτογραφίας αυτής και ζητεί να υποχρεωθεί ο CX να του καταβάλει αποζημίωση, [σελ. 1 του πρωτοτύπου] αφενός, λόγω προσβολής του δικαιώματος του δημιουργού και, αφετέρου, λόγω παραβίασης της ειδικής προστασίας που παρέχεται στα φωτογραφικά έργα. Δεν αποτελεί αντικείμενο αντιδικίας το ότι ο CX ενήργησε κατά τον τρόπο που του προσάπτει ο BY. Ωστόσο, ο CX αρνείται κάθε ευθύνη.
4. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το Patent- och marknadsdomstolen [δικαστήριο ευρεσιτεχνίας και εμπορικών διαφορών, στο εξής PMD], έκρινε ότι η φωτογραφία προστατεύεται ως δικαίωμα συγγενικό του δικαιώματος του δημιουργού, ήτοι με την ειδική προστασία που παρέχεται στα φωτογραφικά έργα. Το PMD επισήμανε ότι, επειδή η φωτογραφία αυτή υποβλήθηκε στο δικαστήριο ως διαδικαστικό έγγραφο, η παρουσίασή της μπορεί να ζητηθεί από κάθε πρόσωπο, με βάση τις ισχύουσες διατάξεις της σουηδικής συνταγματικής νομοθεσίας που διέπουν το δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα. Επομένως, κατά το PMD, ο CX διένειμε τη φωτογραφία αυτή στο κοινό κατά την έννοια του σουηδικού νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού. Ωστόσο, το PMD εκτίμησε ότι δεν στοιχειοθετήθηκε ότι ο BY υπέστη ζημία. Ως εκ τούτου, η αγωγή του απορρίφθηκε.
5. Ο BY άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Patent- och marknadsöverdomstolen [τμήματος ευρεσιτεχνίας και εμπορικών διαφορών του εφετείου, στο εξής: PMÖD] ζητώντας την εξαφάνισή της. Ο CX αμφισβητεί την ανάγκη τροποποίησης της απόφασης.
6. Το PMÖD πρέπει, μεταξύ άλλων, να αποφανθεί κατά πόσον μπορεί να θεωρηθεί ότι, με την υποβολή αντιγράφου της φωτογραφίας αυτής σε δικαστήριο ως διαδικαστικό έγγραφο, [έργο] καθίσταται παρανόμως προσιτό κατά την έννοια της νομοθεσίας για το δικαίωμα του δημιουργού, με τη μορφή της διανομής ή παρουσίας στο κοινό, ειδικότερα δε κατά πόσον μπορεί να θεωρηθεί ότι το δικαστήριο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του όρου «κοινό». Ενώπιον του PMÖD, οι διάδικοι εξέθεσαν ότι η επίμαχη φωτογραφία απεστάλη στο τακτικό δικαστήριο με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, με τη μορφή ηλεκτρονικού αντιγράφου. Σε περίπτωση που το PMÖD κρίνει ότι η υποβολή διαδικαστικού εγγράφου πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά τρόπο με τον οποίο το έγγραφο καθίσταται προσιτό στο κοινό, τίθεται ζήτημα μήπως έχουν εφαρμογή οι διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας σχετικά με τους περιορισμούς του δικαιώματος

του δημιουργού στο πλαίσιο δικαστικής διαδικασίας: βλ. άρθρο 5, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας (ΕΕ 2001, L 167, σελ. 10). Ωστόσο, τα προδικαστικά ερωτήματα που υποβάλλονται σήμερα από το PMÖD δεν αφορούν **[σελ. 2 του πρωτοτύπου]** τον εν λόγω περιορισμό του δικαιώματος του δημιουργού.

Η κρίσιμη εθνική νομοθεσία και νομολογία

7. Κρίσιμες διατάξεις του εθνικού δικαίου είναι τα άρθρα 2 και 49a του lagen (1960:729) om upphovsrätt till litterära och konstnärliga verk (upphovsrättslagen) [νόμος 729 του 1960 για το δικαίωμα του δημιουργού επί των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων, στο εξής: νόμος για το δικαίωμα του δημιουργού]. Οι διατάξεις αυτές έχουν την ακόλουθη διατύπωση:

«Άρθρο 2

[1.] Με την επιφύλαξη των περιορισμών που προβλέπει ο παρών νόμος, το δικαίωμα του δημιουργού περιλαμβάνει το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να διαθέτει το έργο, αναπαράγοντάς το και καθιστώντας το προσιτό στο κοινό, στην αρχική του μορφή ή τροποποιημένο, μεταφρασμένο ή προσαρμοσμένο σε άλλο λογοτεχνικό ή καλλιτεχνικό είδος ή σε άλλη τεχνολογία.

[2.] Κάθε άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή έργου, με οποιοδήποτε μέσο και με οποιαδήποτε μορφή, εν όλω ή εν μέρει, λογίζεται ως αναπαραγωγή.

[3.] Το έργο καθίσταται προσιτό στο κοινό στις ακόλουθες περιπτώσεις:

1. Όταν το έργο παρουσιάζεται στο κοινό. Παρουσίαση στο κοινό πραγματοποιείται όταν το έργο καθίσταται προσιτό στο κοινό, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, από τόπο διαφορετικό από εκείνον στον οποίο το κοινό μπορεί να απολαύσει το έργο αυτό. Τούτο περιλαμβάνει κάθε παρουσίαση που πραγματοποιείται κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση στο έργο όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.

[...]

4. Όταν αντίγραφα του έργου προσφέρονται προς πώληση, εκμίσθωση ή δανεισμό ή κατ' άλλον τρόπο διανέμονται στο κοινό·

Κάθε παρουσίαση ή εκτέλεση έργου που απευθύνεται σε ευρύ κλειστό κύκλο, **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]** σε επαγγελματικό πλαίσιο, λογίζεται ως παρουσίαση στο κοινό ή ως δημόσια εκτέλεση.»

Άρθρο 49a

«Ο δημιουργός φωτογραφικού έργου έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να αναπαράγει τη φωτογραφία αυτή και να την καθιστά προσιτή στο κοινό. Το δικαίωμα ισχύει ανεξάρτητα από το αν το έργο χρησιμοποιείται στην αρχική του μορφή ή τροποποιημένο και ανεξάρτητα από την τεχνική που χρησιμοποιείται.»

8. Επίσης, από τη σουηδική συνταγματική νομοθεσία προκύπτει εμφανώς ότι η προαγωγή της ελευθερίας της έκφρασης και της πολυφωνικής ενημέρωσης συνεπάγεται γενικό δικαίωμα πρόσβασης στα δημόσια έγγραφα [άρθρο 1, κεφάλαιο 2, του tryckfrihetsförordningen (νόμου για την ελευθερία του τύπου)]. Ο νόμος αυτός προβλέπει επίσης, ειδικότερα, ότι κάθε διαδικαστικό έγγραφο που υποβάλλεται σε δικαστήριο, με οποιοδήποτε μέσο και με οποιαδήποτε μορφή, αποτελεί δημόσιο έγγραφο. Ως εκ τούτου, η εν λόγω διάταξη συνεπάγεται ότι κάθε πρόσωπο μπορεί να αποκτή πρόσβαση στα διαδικαστικά έγγραφα που υποβάλλονται στα δικαστήρια. Ωστόσο, ο εν λόγω βασικός κανόνας υπόκειται σε εξαιρέσεις που ισχύουν για τις εμπιστευτικές πληροφορίες. Κατ' αρχήν, το δικαίωμα πρόσβασης σε έγγραφα ισχύει και για τα έγγραφα που προστατεύονται με δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα.
9. Σε προγενέστερη υπόθεση, το PMÖD έκρινε ότι η υποβολή μέσω μηνύματος ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, σε εθνικό δικαστήριο, ενός διαδικαστικού εγγράφου που αποτελείται από κείμενο προστατευόμενο με δικαίωμα του δημιουργού δεν συνιστά «παρουσίαση στο κοινό» κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, σημείο 1, του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού. Το PMÖD εξέθεσε, κατ' αρχάς, ότι η υποβολή αυτή συνιστά πράγματι «παρουσίαση» και, εν συνεχεία, επισήμανε ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training (C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 41), έκρινε ότι η έννοια του «κοινού» αναφέρεται σε έναν απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ενώ εξάλλου προϋποθέτει και έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων. Κατόπιν τούτου, το PMÖD έκρινε ότι η υποβολή του έργου σε δικαστήριο δεν μπορεί να λογισθεί ως παρουσίαση στο κοινό. Έκρινε ότι δεν ασκεί επιρροή, στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι η σουηδική νομοθεσία προβλέπει ευρύ δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα που κατέχουν τα δικαστήρια. **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]**[παραλείπόμενα]
10. Σε άλλη υπόθεση, το ίδιο δικαστήριο [το PMÖD] έκρινε ότι η υποβολή σε δικαστήριο ενός διαδικαστικού εγγράφου που περιλαμβάνει φωτοαντίγραφο φωτογραφίας, η οποία προστατεύεται ως φωτογραφικό έργο βάσει του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού, συνιστά ανεπίτρεπτη διανομή στο κοινό κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, σημείο 4, του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού. Στην υπόθεση αυτή, το PMÖD μνημόνευσε την απόφαση της 13ης Μαΐου 2015, Dimensione Direct Sales και Labianca (C-516/13, EU:C:2015:315, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι ο όρος «διανομή», που περιλαμβάνεται στην οδηγία 2001/29, έχει την έννοια ότι αρκεί η παράδοση ενός μόνο αντιγράφου σε τουλάχιστον ένα μέλος του κοινού. Το εν λόγω δικαστήριο επισήμανε ότι ο όρος «κοινό» δεν ορίζεται μεν στην οδηγία 2001/29, αλλά, κατόπιν εξέτασης διαφόρων γλωσσικών αποδόσεων της οδηγίας αυτής, συνήγαγε

το συμπέρασμα ότι, εν πάση περιπτώσει, ο όρος «κοινό» υποδηλώνει σαφή διάκριση από την ιδιωτική σφαίρα. Το ΡΜÖD έκρινε ότι το δικαστήριο στο οποίο υποβλήθηκε η φωτογραφία δεν ανήκε σε ιδιωτική ομάδα στην οποία ανήκε και ο αποστολέας και ότι δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως απλός διαμεσολαβητής σε διάυλο διανομής, καθότι, ανεξαρτήτως της υποχρέωσής του να παράσχει αντίγραφα των υπομνημάτων, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι όφειλε να παραδώσει τα υλικά αντίγραφα των παραληφθέντων εγγράφων. Στην εν λόγω υπόθεση, το ΡΜÖD απεφάνθη ότι, καθόσον ο αποστολέας υπέβαλε αντίγραφο της φωτογραφίας σε δικαστήριο, πραγματοποίησε διανομή στο κοινό.

[παραλειπόμενα]

Οι κρίσιμες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

11. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 (βλ. ανωτέρω) έχει την ακόλουθη διατύπωση:

«Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν [σελ. 5 του πρωτοτύπου] κάθε παρουσίαση στο κοινό των έργων τους, ενσυρμάτως ή ασυρμάτως, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος.»

Το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη παρέχουν στους δημιουργούς, όσον αφορά το πρωτότυπο ή αντίγραφο των έργων τους, το αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τη διανομή τους στο κοινό με οποιαδήποτε μορφή μέσω πώλησης ή άλλως.»

Επί της ανάγκης έκδοσης προδικαστικής απόφασης

12. Η ισχύουσα γραμματική διατύπωση των διατάξεων του άρθρου 2, παράγραφος 3, σημεία 1 και 4, του νόμου για το δικαίωμα του δημιουργού εισήχθη κατά τη μεταφορά της οδηγίας 2001/29 στην εθνική έννομη τάξη. Το γράμμα των σημείων 1 και 4 αντιστοιχεί στο γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 1, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας. Ως εκ τούτου, κατά την εξέταση της υπό κρίση υπόθεσης, το ΡΜÖD πρέπει να εφαρμόσει τις ανωτέρω διατάξεις της σουηδικής νομοθεσίας υπό το πρίσμα των αντίστοιχων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης. Ωστόσο, το ΡΜÖD εκτιμά ότι υφίσταται αβεβαιότητα όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο ερμηνεύονται από το δίκαιο της Ένωσης οι εκφράσεις «παρουσίαση στο κοινό» και «διανομή στο κοινό», στην περίπτωση υποβολής σε δικαστήριο ενός προστατευόμενου έργου που περιλαμβάνεται στο σώμα ενός διαδικαστικού εγγράφου. Η αβεβαιότητα αυτή αφορά το κατά πόσον μπορεί να θεωρηθεί ότι τα δικαστήρια εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του όρου «κοινό» κατά την έννοια της οδηγίας 2001/29 και εγείρεται το ειδικότερο ζήτημα κατά πόσον ο όρος «κοινό» έχει την ίδια σημασία, τόσο στην περίπτωση της

«παρουσίασης» όσο και της «διανομής». Η νομολογία του Δικαστηρίου δεν παρέχει λύση στο ζήτημα αυτό.

13. Ο όρος «κοινό» δεν ορίζεται στην οδηγία 2001/29 ή σε άλλη πράξη του παραγώγου δικαίου. Συναφώς, το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί ότι, για να κριθεί εάν έχει πραγματοποιηθεί παρουσίαση στο κοινό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη πλείονα συμπληρωματικά κριτήρια, μη αυτοτελή και συνδεδόμενα μεταξύ τους. **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]** Τα κριτήρια αυτά, δεδομένου ότι ενδέχεται να συντρέχουν σε διαφορετικό βαθμό σε κάθε περίπτωση, πρέπει να εφαρμόζονται τόσο μεμονωμένα όσο και σε συσχετισμό μεταξύ τους. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται με ευρύ τρόπο. Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η έννοια της «παρουσίασης στο κοινό» απαρτίζεται από δύο σωρευτικά στοιχεία, ήτοι από μια «πράξη παρουσίασης» έργου και από την παρουσίαση του έργου αυτού σε «κοινό» (απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψεις 35 έως 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
14. Όσον αφορά το δεύτερο από τα σωρευτικά αυτά κριτήρια, ήτοι τον όρο «κοινό», το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι αναφέρεται σε έναν απροσδιόριστο αριθμό δυνητικών αποδεκτών, ενώ εξάλλου προϋποθέτει και έναν αρκετά μεγάλο αριθμό προσώπων. Όσον αφορά τον «απροσδιόριστο» χαρακτήρα του κοινού, το Δικαστήριο έχει υπογραμμίσει ότι με αυτόν νοείται το να καθίσταται ένα έργο με κάθε κατάλληλο τρόπο προσιτό στο «κοινό γενικώς», και όχι σε συγκεκριμένα άτομα ανήκοντα σε ιδιωτική ομάδα (απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψεις 41 και 42 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)
15. Επίσης, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ο όρος «διανομή», κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29, συνιστά αυτοτελή έννοια του δικαίου της Ένωσης η ερμηνεία της οποίας δεν μπορεί να είναι συνάρτηση του δικαίου που εφαρμόζεται επί των συναλλαγών στο πλαίσιο των οποίων λαμβάνει χώρα η διανομή και ότι επομένως, ομοίως κατά την έννοια της εν λόγω διάταξης της οδηγίας αυτής, η έκφραση «διανομή [...] στο κοινό [...] μέσω πώλησης» κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, έχει την ίδια έννοια με τον όρο «διάθεση [...] στο κοινό [...] μέσω πώλησης» κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συνθήκης του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας για τα δικαιώματα του δημιουργού [που συνήφθη στη Γενεύη στις 20 Δεκεμβρίου 1996] (απόφαση της 13ης Μαΐου 2018, Dimensione Direct Sales και Labianca, C-516/13, EU:C:2015:315, σκέψεις [22, 23 και] 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Από την ανωτέρω απόφαση προκύπτει ότι, προκειμένου να θεωρηθεί ότι υπάρχει «διανομή στο κοινό», αρκεί να έχει παραδοθεί το προστατευόμενο έργο σε μέλος του κοινού. Ωστόσο, το Δικαστήριο, στο πλαίσιο αυτό, δεν απεφάνθη επί της σημασίας της λέξης «κοινό» ούτε μνημόνευσε τη νομολογία του σχετικά με την έννοια που έχει ο όρος «κοινό» στο πλαίσιο της «παρουσίασης στο κοινό». Καίτοι το Δικαστήριο έκρινε ότι αρκεί **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]** να έχει παραδοθεί το έργο σε μέλος του κοινού, παραμένει το ζήτημα αν, στο πλαίσιο αυτό, στον όρο «κοινό» προσήκει η ίδια ερμηνεία όπως αυτή που έχει

δοθεί από το Δικαστήριο στην έκφραση «παρουσίαση στο κοινό», ήτοι αν ο όρος αυτός πρέπει να ερμηνεύεται ενιαία στο πλαίσιο της οδηγίας 2001/29.

16. Πέραν της προμνησθείσας νομολογίας, το Δικαστήριο έχει επίσης κληθεί να ερμηνεύσει την έκφραση «παρουσίαση στο κοινό» σε διάφορα άλλα πλαίσια, ιδίως i) μέσω ραδιοφωνικών και τηλεοπτικών συσκευών σε δημόσια οικήματα, ξενοδοχεία, εγκαταστάσεις ιαματικών λουτρών ή κέντρα αποκατάστασης, ii) μέσω συνδέσμων σε ιστοτόπους για τη ζωντανή μετάδοση τηλεοπτικών προγραμμάτων και iii) με τη μετάδοση τηλεοπτικών σημάτων από τηλεοπτικούς οργανισμούς σε συγκεκριμένους διανομείς [βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 7ης Δεκεμβρίου 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, σκέψεις 42 και 47, της 4ης Οκτωβρίου 2011, Football Association Premier League κ.λπ., C-403/08 και C-429/08, EU:C:2011:631, σκέψη 196, της 27ης Φεβρουαρίου 2014, [OSA, C-351/12, EU:C:2014:110], της 19ης Νοεμβρίου 2015, SBS Belgium, C-325/14, EU:C:2015:764, σκέψεις 20 έως 23, 33 και 34, και της 8ης Σεπτεμβρίου 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, σκέψεις 29 έως 55]. Επίσης, το Δικαστήριο είχε την ευκαιρία να ερμηνεύσει την έκφραση «διανομή στο κοινό» πιο ολοκληρωμένα με απόφαση του 2018 (βλ. απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2018, Syed, C-572/17, EU:C:2018:1033).
17. Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί επί της ερμηνείας των εκφράσεων «παρουσίαση στο κοινό» κατ' άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29 και «διανομή στο κοινό» κατ' άρθρο 4, παράγραφος 1, της ίδιας οδηγίας, σε πλαίσιο παρόμοιο με αυτό της διαφοράς της κύριας δίκης, ήτοι όταν ένα προστατευόμενο έργο έχει υποβληθεί σε δικαστήριο, ως τμήμα του σώματος ενός διαδικαστικού εγγράφου. Ομοίως, όπως προεκτέθηκε, το Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί επί του ζητήματος αν ο όρος «κοινό» πρέπει να ερμηνεύεται με τον ίδιο τρόπο στις δύο διαφορετικές αυτές καταστάσεις. Το ζήτημα αυτό είναι ιδιαιτέρως κρίσιμο για την έκβαση της διαφοράς της κύριας δίκης, στην οποία το PMÖD καλείται να εκτιμήσει αν, όταν έγγραφο υποβάλλεται σε δικαστήριο, είτε με μορφή υλικού εγγράφου (έγχαρτη μορφή) είτε συνημμένο σε μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, η υποβολή αυτή, η οποία έχει το ίδιο αποτέλεσμα και εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό σε αμφότερες τις περιπτώσεις, συνιστά «παρουσίαση στο κοινό» ή «διανομή στο κοινό».

[σελ. 8 του πρωτοτύπου]

18. Κατά το PMÖD, ένα στοιχείο που συμβάλλει στην αβεβαιότητα αυτή είναι το γεγονός ότι δεν είναι σαφές πώς πρέπει να ερμηνευθεί η κρίση του Δικαστηρίου ότι το κοινό είναι «απροσδιόριστο», στην περίπτωση που πρόκειται για δικαστήριο (βλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, σκέψη 42). Κατά το PMÖD, ούτε το δικαστήριο ούτε το προσωπικό του μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελούν «κοινό» κατά τη γενική έννοια του όρου, αλλά συγχρόνως δεν μπορεί να θεωρηθεί ούτε ότι ανήκουν σε ιδιωτική ομάδα. Επιπλέον, καίτοι ο αριθμός των προσώπων που μπορούν να έχουν πρόσβαση στο έργο, λόγω του ότι αυτό κατέστη προσιτό, περιορίζεται στο προσωπικό του δικαστηρίου, ο αριθμός αυτός μπορεί να ποικίλλει και πρέπει

καταρχήν να θεωρηθεί ότι είναι μεγάλος. Επιπλέον, βάσει του σουηδικού δικαίου, καθένας έχει, κατά κανόνα, δικαίωμα πρόσβασης στα έγγραφα που παραλαμβάνουν τα δικαστήρια.

19. Η απάντηση στα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα είναι αναγκαία, προκειμένου το αιτούν δικαστήριο να αποφανθεί επί της διαφοράς της κύριας δίκης.

Αίτηση προδικαστικής απόφασης

20. 1. Έχει ο όρος «κοινό», στο άρθρο 3, παράγραφος 1, και στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, ενιαία σημασία;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει να θεωρηθεί ότι τα δικαστήρια εμπίπτουν στο πεδίο του όρου «κοινό» κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων;
3. Σε περίπτωση αρνητικής απάντησης στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα:
- α) μπορεί να θεωρηθεί, σε περίπτωση παρουσίας προστατευόμενου έργου σε δικαστήριο, ότι το δικαστήριο αυτό εμπίπτει στην έννοια του «κοινού»;
- β) μπορεί να θεωρηθεί, σε περίπτωση διανομής προστατευόμενου έργου σε δικαστήριο, ότι το δικαστήριο αυτό εμπίπτει στην έννοια του «κοινού»;
4. Επηρεάζεται η εκτίμηση περί του αν η υποβολή προστατευόμενου έργου σε δικαστήριο συνιστά «παρουσίαση στο κοινό» ή «διανομή στο κοινό» από το γεγονός ότι η εθνική νομοθεσία καθιερώνει γενική αρχή πρόσβασης στα δημόσια έγγραφα, κατά την οποία κάθε πρόσωπο που υποβάλλει αίτηση μπορεί να έχει πρόσβαση στα διαδικαστικά έγγραφα που υποβάλλονται σε δικαστήριο, **[σελ. 9 του πρωτοτύπου]** εκτός εάν τα έγγραφα αυτά περιέχουν εμπιστευτικές πληροφορίες;

[παραλείπόμενα]